

Hoofdstuk 1

Duistere praktijken

‘Ze moeten allemaal vrijkomen! Allemaal!’ Timon Verhulst, een slungelige jongeman van 25 jaar met slordig haar en een rond brilletje, wijst naar een kaart aan de muur van het bouwvallige huisje. Hij neemt een trek van zijn joint en blaast dan de rook langzaam uit. ‘Die kaart is nu nog leeg. Maar hij komt vol met kruisjes.’

Tessa Langkamp, zijn één jaar jongere vriendin, steekt haar bierflesje omhoog. ‘Aso’s zijn het. Ze moeten zelf eens worden opgesloten.’

‘Vannacht zullen ze ervan lusten, prinses’, reageert Timon. Langzaam staat hij op. Hij loopt naar de kaart waarop de Veluwe is weergegeven. Met zijn vinger trekt hij een brede cirkel rond Beekbergen. ‘We beginnen dicht bij huis. Morgenochtend, als die fabrieksboeren weer hun walgelijke werk willen doen, zullen ze erachter komen dat ze een harde tegenstander hebben.’ Tessa knikt goedkeurend. Ze kijkt naar de derde persoon in het aftandse onderkomen, die tot nu toe nog niets heeft gezegd. ‘Wat vind jij ervan, krulstaart?’

Dave Uithof, een 23-jarige broodmagere man met lang, krullend haar, kijkt Tessa met een ondoorgrondelijke blik aan. Hij wacht even. ‘Eerst maar een paar stallen, denk ik. En als er dan een inbraakalarm afgaat, kunnen we nog wat hekken in het bos aanpakken.’

‘Goed plan’, prijst Timon. Hij komt overeind en pakt uit een hoek van het vertrek een bus witte verf.

‘Wat ga jij nou weer doen?’ vraagt Tessa.

‘Let maar op.’ Timon roert even met een stok in de bus en doopt

dan een kwast in het witte goedje. Pal naast de kaart, waar wat leuzen op de muur zijn gekalkt, smeert hij een slordige streep verf.

‘Eh, gaat het wel helemaal goed met je, brilslang?’ informeert Dave.

De aangesprokene grijnst. ‘Briljánt, bedoel je, geen brilsláng.’ Hij wijst op de muur. ‘Over een paar uur is het droog. En dan kunnen we hier onze scores noteren.’

‘Dus jij wil op de muur schrijven wat we hebben gedaan?’ De stem van Dave klinkt verbaasd.

‘Op deze muur wel. Niet op die andere muur, natuurlijk.’ Timon wijst op een wand waar in ruwe letters de naam van hun club staat.

All Animals Free

Daaronder is een woeste zwijnenkop getekend die door prikeldraad heen breekt.

‘Als het heel goed gaat, kunnen we die wand nog wel een keer gebruiken. Maar we beginnen met deze muur.’

‘Straks pakt de politie ons’, merkt Tessa op. ‘En dan staat op de muur precies waarvoor ze ons in de bak kunnen gooien.’

‘Ze pakken ons niet. Wij pakken hen!’ Timon smeert nog even verder en kijkt dan tevreden naar zijn werk. Dan blikt hij op zijn horloge. Dat geeft aan dat het al ruimschoots na middernacht is. ‘Het is laat zat. Aan de slag.’

Alle drie nemen ze nog een laatste teug uit hun bierflesje en gooien de flesjes dan in een hoek waar nog meer troep ligt. ‘Hebben we alles bij ons?’ wil Timon weten. Het is haast een overbodige vraag. Dave pakt een breekijzer. Ook haalt hij een kleine zaklamp tevoorschijn. Uit zijn broekzak diept hij een

tangetje op. Het kleine stuk gereedschap is uiterst geschikt om prikkeldraad mee door te knippen. Dave streelt het voorwerp. 'Jij gaat mij straks helpen.' Met een kinderlijke blik in zijn ogen kijkt hij naar de naam van de club die op de tang is gekrast. Daarachter zijn eigen initialen: *D.U.*

Timon steekt een spuitbusje bij zich en doet dan de deur open. De andere twee lopen langs hem heen naar buiten. Timon komt als laatste. Hij doet de deur weer dicht en morrelt wat aan het slot, dat maar moeizaam meewerkt. Dan kijkt hij om zich heen, het donkere bos in. De boslucht prikkelt zijn neus. Enkele tientallen meters verderop, aan het einde van het pad, rijdt een auto. Aan de knipperlichten te zien, slaat hij een meter of tweehonderd verderop af naar een vakantiepark, waar nog wat laatste lichten branden.

'Nemen we onze bolide?' Dave wijst op een aftandse vierdeurs Peugeot die perfect past bij het bouwvallige huisje.

'We blijven dichtbij, dus we pakken de fiets. Dan krijg jij ook een keer wat buitenlucht. We gaan dichtbij wat krulstaartjes bevrijden. Dat moet jij wel leuk vinden.'

Dave wil wat terugzeggen, maar besluit dan wijselijk zijn mond te houden. Tessa loopt naar de drie herenfietsen die tegen een muur van het onderkomen staan. Ze pakt de kleinste. Het spatbord, dat met een paar touwtjes is vastgezet, rammelt een beetje. Ook de andere twee nemen een fiets. Dave bindt achter op zijn karretje het breekijzer dat is verstopt in een boodschappentas. Zonder verlichting rijden ze het pad af richting de weg. In de verte klinkt het geluid van een auto die in de richting van Apeldoorn rijdt.

Via enkele bospaden vervolgen ze hun weg over de Veluwe. Timon weet precies waar hij moet zijn. Na enige tijd doemt voor

hen in het duister een zwak verlichte boerderij op. Ze schuiven hun fietsen op zo'n honderd meter van de achterkant van het bedrijf in wat bosjes. Dave doet een bivakmuts op en trekt handschoenen aan. Zijn staart steekt onder de muts uit. Met moeite propt hij zijn haar onder de randen van de muts. Tessa en Timon doen hetzelfde als Dave. Op deze manier kunnen ze niet makkelijk worden herkend op camerabeelden en laten ze ook met hun handen geen sporen achter. Dave pakt het breekijzer van zijn fiets en propt de boodschappentas weer onder de snelbinders. Timon wijst in de richting van de stal, waar een doordringende geur vandaan komt. 'Dave, jij kan goed die deuren openmaken. Prinses en ik geven dekking.'

Dave mompelt wat ten teken dat hij het heeft begrepen. Met z'n drieën sluipen ze richting de omheining van de boerderij. Het is nu nog zo'n vijftig meter tot aan de staldeur. Dave houdt zijn adem in. Onwillekeurig tast hij naar de tang in zijn broekzak. Die heeft hij waarschijnlijk later vannacht nodig. Met zijn rechterhand omklemt hij het breekijzer. Dan kruipt hij door het hek. Meteen springen lampen aan. Een hond stormt blaffend op hem af, maar Dave is erop berekend. Met zijn breekijzer geeft hij de bouwvier een klap tegen de kop. Dave mept hard genoeg om het dier te versuffen, maar hij zorgt er wel voor dat de hond niet zwaargewond raakt. Kreunend zakt het dier in elkaar. De andere twee kruipen ook door het hek en knielen bij de hond. Timon gaat boven op de verslapte bouwvier zitten om te voorkomen dat hij weer kan aanvallen. Inmiddels is Dave bij de staldeur. Hij duwt het breekijzer naast het slot en geeft een flinke ruk. Krakend schiet de deur open. Lampen in de stal floepen aan. Gekrijs van varkens komt hem tegemoet. Even blikt Dave om zich heen. Dan trekt hij enkele hokken open. Zo snel hij kan, rent hij weer naar buiten. Een aantal varkens komt achter

hem aan. Hij ziet hoe Tessa bij de hond blijft en hoe Timon nog even met zijn spuitbus op de buitenmuur van de stal drie grote letters aanbrengt.

A A F

Bij het woonhuis naast de stal gaat een deur open. 'Wat mot dat?' klinkt het dreigend. De drie letten er nauwelijks op. Ze kruipen door het hek en haasten zich richting de fietsen. De boer komt achter hen aan, maar ziet dan dat zijn weg wordt versperd door de varkens die het erf vullen. Gebukt rennen de 'dierenbevrijders' naar hun fietsen. Als ze die uit de bosjes hebben gehaald, zorgen ze dat ze zo vlug mogelijk wegkomen. Na een paar honderd meter slaat Timon, die vooropgaat, een zijweg in. Hij zorgt ervoor dat ze zo ver mogelijk bij de huizen vandaan blijven, in de hoop dat camera's hen niet filmen. In de buurt van een kruising, stopt hij bij een paar bomen.

'Mutsen af', fluistert hij. Dave en Tessa volgen de instructie op. Dave neemt het breekijzer dat hij al die tijd in zijn hand heeft gehouden en stopt het in de boodschappentas onder zijn snelbinders. 'Briljant zeggen we dan', fluistert Timon goedkeurend. 'Mooi samengewerkt, brilslang', grinnikt Dave. Hij geeft de ander een high five.

Timon gebaart. 'Laten we doorgaan. We hebben meer te doen.' De drie stappen weer op de fiets. Via enkele achterafwegen rijden ze richting een bosrand. In de verte zien ze de blauwe zwaailichten van politieauto's, maar de afstand is groot genoeg om niet te worden opgemerkt. Bij een afrastering houden ze halt. Dave kijkt om zich heen of niemand hem ziet. Dit wordt een makkie. Hij haalt de tang uit zijn zak. Met enkele bewegingen knipt hij wat prikkeldraad door. Tessa en Timon doen een

stukje verderop hetzelfde. Dave diept een zakmes op. Hij klapt het uit. Dan kerft hij met ruwe halen van boven naar beneden drie letters in een houten paal.

A

A

F

De drie fietsen nog een tijdje door. Af en toe lopen ze de tuin van een woonhuis in om een konijnen- of kippenhok open te zetten. Dat de volgende dag kinderen verdrietig zullen zijn omdat hun dieren zijn weggelopen, kan hun weinig schelen. Ze zijn nu vlak bij Apeldoorn. Nog een klein stukje, dan zijn ze terug bij hun huisje in Beekbergen. Timon gebaart in de richting van het noorden en blikte dan naar de andere twee. 'Daar in Apeldoorn zit zo'n krant die negatief over ons schrijft. Altijd zeggen ze dat we een extreme club van dierenactivisten zijn. Als ze dat morgen weer doen, dan zullen ze weten wie ze tegenover zich hebben.'